

at den Anstuelse, jeg her tager Ordet for, vil vinde ikke saa Lidt i Styrke, naar man gjør sig bekendt med de Love, der ere givne i Norge om Beskatningen, dels i Kjøbstæderne og dels i Vanddistrikterne. Der er jo god Tid til at overveie disse Forhold, thi der er dog vel Ingen, der tænker sig, at dette Lovforslag skulde ende med at blive til Lov i denne Samling. (Berg: Hvorfor ikke?) Ja, det ærede Medlem har nu altid saa megen Fantasi, jeg har ikke saa Meget deraf og kan derfor ikke tænke mig den Mulighed. Et Andet er, at man, naar man har Sæde i et Udvalg, anser det for sin Skyldighed at give en Anthynding af, hvilken Vej man ønsker, at der skulde gaas, og prøver paa, om man ikke kan komme frem ad den Vej. Jeg veed nok, at den ærede Ordfører har afvist den Vej og ogsaa fremdeles vil afvise den, men det kan ikke være overbevisende for mig. Jeg vil ogsaa sige, at det for mig har været fyldstgjørende at erfare, at et af de Medlemmer, der have været Medforslagsstillere, netop har anbefalet at gaa den af mig antydede Vej, men ikke har kunnet finde Støtte derved hos sine Kolleger. Som sagt, en saadan Afvisning kan ikke for mig være afgjørende, men jeg maa fastholde Ønsket om at gaa den Vej, som efter min Overbevisning er den rigtige. (Bojzen: Det var ikke derom, det dreiede sig fra vedkommende ærede Medlems Side). Det var ialtsald noget Bignende. (Bojzen: Nei!) Ja, derom kunne vi senere strides. Der er selvfølgelig nogen Forskjel mellem den Vej, jeg har antydet, og den Vej, de ærede Medlemmer ville gaa, men det kan gjerne være, at Forskjellen er mere formel end reel. Jeg er nemlig tilbøielig til at tro at, hvis man rammer Eiendommen og Bedriften vil man i de fleste Tilfælde ogsaa ramme Statteevnen lige saa godt som efter de Herrers Forslag. Efter dette Forslag skal man paa kunstig Maade efter lidet klare og kombinerede Regler partere Personens Statteevne, hvad man mange Gange vil have ondt ved at finde ud af. Naar man derimod beholder den personlige Stattepligt der, hvor Manden bor, altsaa beskatter hans Eiendom og Bedrift som saadan med et begrændset Bidrag, saa tror jeg, man vinder adskilligt mere frem; jeg tror, at man kommer ind paa en klarere Vej, man kommer til

Lettelser af den personlige Skat, der ganske vist, navnlig i Kjøbstæderne, vilde være i høi Grad ønskelig. Jeg indrømmer, at paa Landet er denne Fremgangsmaade ikke fornøden, idet man der beskatter Personerne saa lidt. Man opnaar desuden to Fordele, som man maa sætte Pris paa i Kommunerne, nemlig at disse kunne beholde en vis Indskyldelse paa, hvad der skal lignedes paa det ene Grundlag og paa det andet, og dernæst, at man beholder særlige Beskatningslove for Kjøbenhavn, Kjøbstæderne og Landet, og det tror jeg vil af traditionelle Grunde være en Fordel. Jeg tror ikke, at det kun er en rent formel Tilfredsstillelse, at man har saadanne særlige Beskatningslove; de ere vist begrundede baade i Forholdenes Natur og i den historiske Udvikling og kunne de beholde, idet de undertastes en tilfredsstillende Reform, tror jeg, at man vil komme til et heldigt Resultat og lettere komme til et Resultat, end ved at gaa den meget besværlige og vanskelige Vej gjennem et Lovforslag som dette, der indeholder en stor Mængde uklare Bestemmelser. Om disse Bestemmelser kunde blive klarere ved en nærmere Bearbejdelse, derom skal jeg ikke udtale nogen Mening, idet jeg ikke ønsker at indlade mig videre paa Lovforslagets Realitet.

Bajer: De Vædringsforslag, jeg i For- ening med to ærede Medlemmer har tilladt mig at stille, røre ikke paa nogen Maade ved dette Lovforslags Grundsaetninger, men jeg har troet det rigtigt at benytte Leiligheden til at gjøre dette Lovforslag saa fuldstændigt, saa nøiagtigt som muligt. Det første Vædringsforslag er stillet til Lovforslagets § 8, som siger, at: „Kongen bestemmer efter modtagen Meddelelse om Skatteprocenten i de vedkommende Kommuner, den Skat, som Medlemmerne af Kongehuset have at yde.“ Der have vi foreslaaet at indfætte, at Kongen tager denne Bestemmelse „under vedkommende Ministers Ansvar“. Man vil maaske sige, at det er unødvendigt, at det følger af sig selv, og at det ogsaa har været de ærede Forslagsstilleres Tanke. Jeg tror det ikke desto mindre rigtigt at indskyde disse Ord, for at gjøre det tydeligt paa dette Sted og det af rent konstitutionelle Hensyn. Det er jo bekendt, at der let kan komme Kritik over en saadan Statteanfættelse, og